

P. P.

Ungewöhnliche

i. P. P. P. P. P.

Cesarotti invia i suoi affettuosi complimenti
 al Prof. meo fig. & Prof. Malacarne insieme
 coll'opera d'aristide. Egli troverà tutti i de-
 tagli necessari nel luogo segnato dei Prolego-
 meni cominciando dal §. 7 e potrà poi ripen-
 trarli col testo dell'autore p. 173. chi scrive
 parte per la campagna, tornando portava se-
 co il Tomo del suo Corso Ragionato ove si trova
 la vita d'aristide che lui mi ha e che forse
 potrà aver bisogno della correzione d'un dotto
 ed erudito medico qual è il sig. Malacarne. con
 promesse di vera stima e gratitudine a lui
 e alla degna consorte.

Attesto Cesarotti abba dei Primi

Handwritten text, possibly a signature or date, located in the upper middle section of the page.

Main body of handwritten text, appearing to be a letter or document, written in a cursive script across the lower half of the page.

49./ Mio Sig.^{ro} Riverit.^{mo}

1048

G.
C.

100.

Pad.^a 12 Febr. 1760

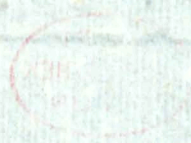
Le spedisco due Copie dell'ultimo Tomo dell'opere del P. Bellini, ch'ella mi farà il piacere di trasmettere al Sig.^{ro} Mazza, come non lo commetto egli stesso. a queste parti ella aggiungere il voiletto spedito pochi giorni fa. Scusi il disturbo, ch'io me le preesto

Obblig.^{mo} Servit.^o
Melchior Casarotti

1760 in Feb

Padua Casarati

#14

10/24
100

V. RADOWITZ

7724

FR. ST.
BIBLIOTHEK
BERLIN

Mio caro & amato Paolo Riboldi.
Devi l'occlusa per l'annata bis-
ni a me auguro di mal cuore un
viaggio felice. Tutto amoroso
vo' & al caro Giuseppe per l'oc-
clusa amore & per me cento ba-
ci cordalissimi all'uno & all'
altro.

Il vostro Cesarotti

Subito per grazia
M. M. sig. v.
Il sig. v. Gaspare Paichivotti
di la' dell'orto di S. Giulio

Cesarotti

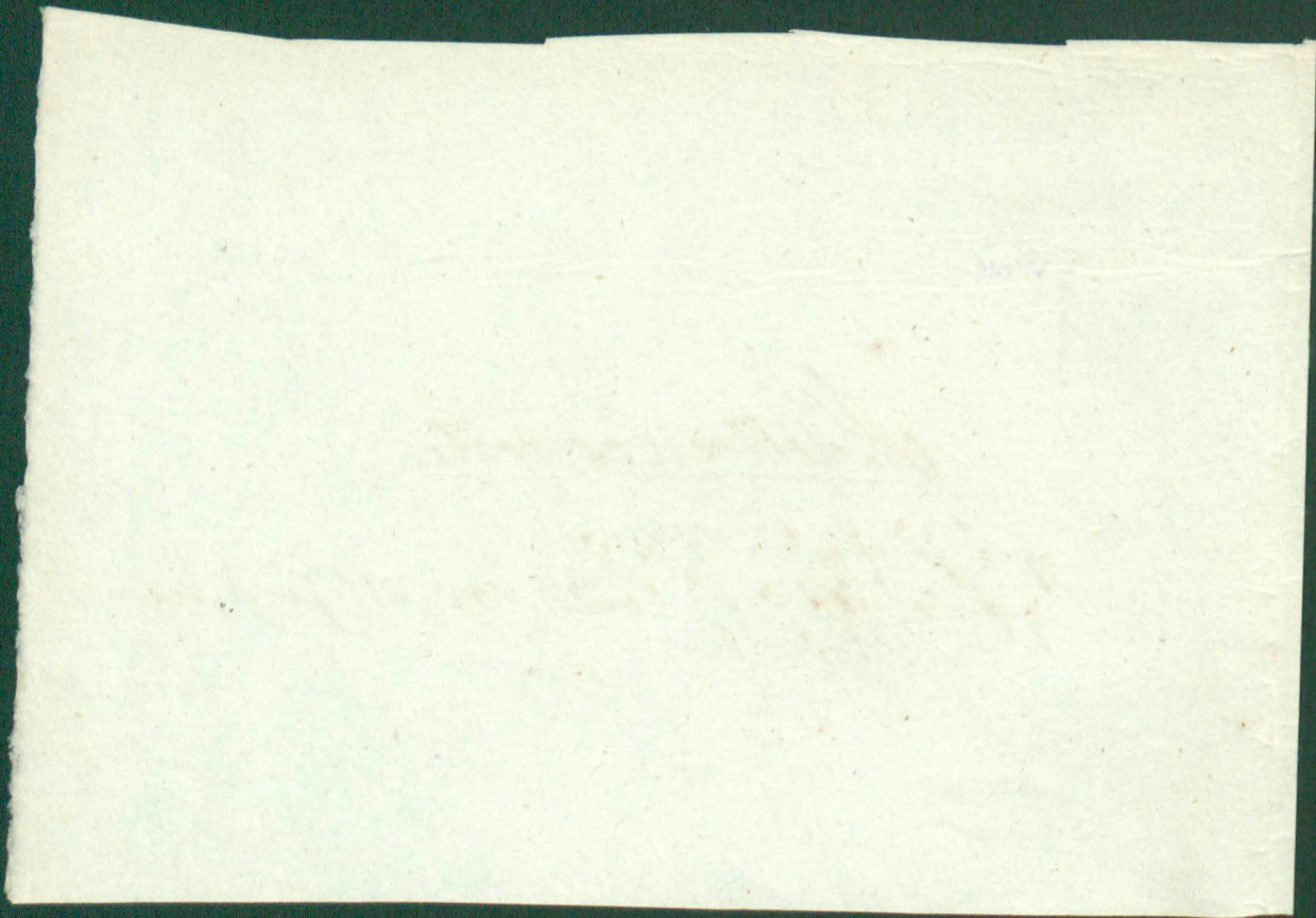
Wolf

Melchior Cesarotti

geb. zu Padua 1730
gest. daselbst d. 3ten Novbr 1808; alt Professor
und Akademiker.

(1 Brief nach Triest)

4/11

Copia.

Wolf

Friderico Augusto Wolfio, viro clarissimo,

Melchior Caesartius S. P. D.

Ex
Bibl. Regia
Berolin.

S. Maximilianus de Altavilla
Jamblichus p. 1.º L.º
pag. 555 ff.

Perjucundae mihi acciderent litterae tuae,
humanitatis et prolexi in me animi testes
certissimae. Simul tamen molestissime tibi
datas a te alteras novem abhinc mensibus
nusquam ad me delatas, factumque tabellarii
culpam ut inurbani atque ingrati hominis
speciem induerim. Factum bene quod aliquan-
do licuit officium tibi testari meam, ejusque
a me criminis notam avertere quo semper
longissime absui.

Probavi tibi meam in Graecis scriptoribus
illustrandis locatam operam; est profecto
cur mihi gratuler. De Homero eo magis
gaudeo quod id minus facile sperassem, eam
diversam ab ea quam tu tenuisti, viam in-
stiterim, et *poeticae* ~~praefatae~~ potius quam
ad criticae artis regulam exigendam sus-
ceperim. Neque non tamen et ex ea deli-
bavi aliquid, sed ex mei propositi ratione
expositis et paratis contentus, de remota
et subtilioribus non laboravi. Quod vici-
sim rogas; quid sentiam de Homero tuo?
quid aliud, nisi quod res ipsa clamitat.
Nimirum te omnis graecanicae litteraturae
scientissimum exquisito Homericæ linguae
gusto imbutum, criticam, si quis alias,
mundae navis, et Alexandrinis quotquot
sunt omnibus contra objiciendum.
Quod vero attinet ad *Ambignati* haeresim, quoniam
tu severiore argumentatione tuam fecisti
quid ipse jam senserim probe noveris ex

Disquisitione

disquisitione historica - critica, meae aut ver-
sioni aut imitationi praefixa. ^{Ne} Neque sane
quaestio et in qua liceat cordatis viris in
diversa abire. Ego paucis fortasse infirmior
et unus multorum non sum ausus ab ea
sententia recedere, quae non interruptae
saeculorum praescriptione gauderet: nunc,
tua commentatione perfecta, coepi aliquando
minus inveteratae opinioni considerare, non
ita tamen ut contrariae plane acquiescam.
Nam quae a te in hanc rem erudite et stu-
diose congesta, magni ea quidem sunt pon-
deris ad suspicionem augendam, ad fidem
imperandam non maximi. Sane si liceret
ejusmodi quaestionem sensui definiendam
permittere, potior videri posset eorum caus-
sa qui ex multijugis, ut existimant, styli
discrepantiis, et ex certinenti virtutum
ac vitiorum sibi iuriosam coalescentium
inplexu jure sibi videntur arguere, poema
ab se ipse tam dissonum facilius a pluribus
suffraginatum, quam ab uno compositum.
Tu vero, qui non de *Hiadis* perfectione sed
tantum de auctore dubitas, vereor ut specio-
sius aliquid inveneris quod sententiae
 tuae viam muniat. Nam ex criticis quae
attulisti argumentis nullum est cui
non liceat reponere aliquid, quod eas om-
nes si minas infringat, imminuat. Quid-
quid

Quidquid id sit non sine causa mirari sub-
beat te quem Homero littera ex improbo in re
Homericæ procerando studio facile putasset
esse aliquem ex vetusta Homeri familia
de ipsius hereditate pollicitum, repente
nobis ejus famæ titulisque insensissimum
apparuisse. Non est profecto quod speres
te tua Græcæ linguæ reverentia, proterque
in Grammaticorum tribus obsequio satis
magnam apud Germanos Homeridas qua-
liam inisse. Contra cum recogito quid
tu præcipue sententiaæ tuæ quasi obiter
et negligenter adjeveris de unica actione,
de primario Herce, de obvia atque histori-
ca narrativis textura, magnopere veror,
ne te alii Porattum personatum appelli-
tent, alii Choræbo illi Virgiliano simi-
lem dubitent, qui se Græcæ Græco ha-
bitu et Græcorum spoliis indutus præ-
se ferebat, quo securius in Græcos nec
opinantes atque improvidos impetum
faceret. Ego vero de tota sententiæ tuæ
nichil habeo certi quod statuam, antequam
ad me pervenerit tuorum Prolegomeno-
rum pars altera, in quæ propius ad
causam accides, et, ut dicitur, acie rem
tanges. In ea quippe expecto ut com-
moustrēs quod in præore indicasti,
exquam Homere Phædriam assignes,
quas ei ademptas aliis attribuas, tum
quod caput est, peculiarēs in singulis
causas quibus adductus et id tibi persuaferis,

et alios siroceperis persuadendum. Ea ergo pars,
quae ut pato Odysseae praefixa, atram in lacum
proderit certior a te fieri cupio, simulque rogo,
ut captata, si fas est, occasione aliqua, si mi-
nus quoque perito ad me transmittendam
cures. Hac lectione absoluta, tum demum erit
quod adjiciam, ut me saclaram recepi, meae
disquisitioni Homericae si quando contigerit
ut integretur nova meorum operum editio
non sine causa interrupta. Quid in ea mihi de
tua sententia dicendum sit, nondum scio: il-
lud et scio et polliceor ita me de te dicturam
ut non morosum cavillatorem neque inar-
banum adversarium sed et socium invidiae
nesciam, et ingenium aestimatorem, et gra-
tiam hominem ac benevolentem agnoscas.

Ab Odysseae, quod quaeris, abstinere statui. Satis
jam immensum spatium aequor confecimus,
ut juvet me cum Ulyse secpulosae alteri ac
prope infinitae navigationi committere. Mag-
num erit, si amicorum desiderio obsequutus
breve poëmatis analysin dedero, et aliquot
celebriora loca Italice reddita poëtica versione
donavero. De antiquorum artibus aut litteris
nihil a me scriptum: tantum de Graecorum elo-
quentia opus a me atque concinnatum,
cui titulus Corpo di letteratura Greca, cum
potius esset dicendum Saggi d'eloquenza Greca
quippe

quippe in eo continentur selectiores Graecorum orationes, tam ἀποβιβασμένα aut unice ex antiquis relicta, aut excerpta sedulo. Adjectae oratorum vitae, prolegomena, commentationes, animadversiones variae ad eloquentiam, philosophiam, historiam pertinentes. Haec a me duobus voluminibus comprehensa: verum totius operis delineatio multo amplior, quaeque universam prope rem litterariam aut complecteretur aut certe attingeret. Etenim eloquentia omni a me primum in quatuor divisa species; nimirum in oratoriam proprie dictam, tum in historicam, philosophicam, et Familiarem, erat illud mihi propositum ut de unaquaque specie aliquid generatim praefatus; ex omnibus scriptoribus quidquid erat exquisitius ad interpretandum seligerem; deinceps in celebrioribus moratus eorum ingenii atque animi imaginem exhiberem, factorum, morum opinionum origines viresque persequer, varia de singulis litterarum judicia, et aequam eorum aestimationem non ex auctoritatis sed ex rationis consilio libere expenderem, antiquos cum recentibus, ubi occurreret, sine partium studio compararem; postremo nihil omitterem quod ad sinceram philosophiae gustam litteraturae

ad
inferendam, et faciendam ac regendam judi-
candi ac sentiendi vim maxime accommodum
videretur. Hujus tam casti carriculi primum
tantummodo stadium percursum a me potius
quam confectum. Troilus, fectus, in medio
cursa ipse substiti, neque ad aliam metam con-
verti. Causam si quaeris ea est: Stataeram
parandam mihi materiam omnem et rite
atque ordine degerendam priusquam in ea
elaboranda infudarem. Itaque legenda et
relegenda mihi omnia, abjicienda plurima,
mutta indicanda, alia in integrum retinen-
da, excerptanda alia, divellenda, ingerenda pro-
ut res et tempus exposceret. Ex ea intentis atque
continenti multorum mensium lectione, ea
que librorum molis et formae nec modicae
neque tractabilis factum est ut qui antea vi-
dendi facultate gaudebam acerrima deinceps
laborare ab oculis creperim ita ut non jam
ultra liceret progredi sine gravi noxa et pe-
riculo. Ad id avertendum singulari remedio
usus sum, nec opinor, a quoquam mortaliu[m]
divinando. Cessatum quidem ab aere, in novo
opere, sed aliud ejusdem generis suscipiendum
(nam si nescis, nihil a me sponte scriptum,
imperata omnia). Oratori ergo sufficiens

Poëta, cuius versus non aegre haerent me-
moriam, ut liceat ea identidem oculorum
vicariâ uti. Tum feligendus liber minoris
formae quaeque oculis facile ad moveri pos-
set. Haec duo cum in *Iliadem* caderent,
ad eam interpretandam me contuli, licet
id antea amicorum quotidianis prope
conviciis laesitatus constantissime re-
cusaverim, quod scilicet mihi persuasum
esset *Iliadem* nec a me nec a quorquam
alio proprie et accurate ita poetico stylo
reddi posse ut saeculo et nostrorum auri-
bus satisfaceret. Ita ridiculum dictu, ve-
risimum tamen, *Homerum* meum, quid-
quid id sit, univâe editionis formae debet
Italia.

Joannis Baptistae *Vici* novam, ut ipse ap-
pellat, scientiam tibi transmitto. De
argento nihil est quod cogites; satis erit
quod tabellario dependes, nam ut video
cujusque libri receptio duplo emptio-
nis pretium exsuperat. Neque vero multo
levius occidit commercii librarii quod
Venetis cum reliquis *Italicis* provin-
ciis intercedit. Nimirum politicis
fluctibus privata etiam turbata
omnia, nec satis adhuc composita.
De eruditissima viragine *Tambronia*,
de *Gagomargino*, de *Caratonicis* pudet
dicere, dicendum tamen, nihil est quod
respondeam. Librorum, ut dicebam, nec

tuta et onerosa transmissio, Ephemerides
eruditae apud nos aut nullae jam sunt,
aut exigui sane pretii. Accedit quod vixquam
quam litteratum inveneris, qui minusquam
ego epistolari commercio indulgeat. Vix an-
quam inducor ut scribam nisi provocatus,
neque id arrogantia qui pro meritis cetero-
rum laudibus impense faveam, sed aut re-
verentia impeditus, aut tempore parvus,
quod semper exercitior deficit. Dabo tamen ope-
ram ut quae nescio per alios ~~reseriam~~ ^{reseriam} teque
de iis aliis certiore faciam. Paratus de
Marcelliana tua dicere aliquid, Martialem
audio inone partem ohe jam fatis est, ohe
libelle multo ultra umbilic^{um} processimus.
Vale ergo, vir clarissime, et quae a me dic-
ta, quaeque non dicta aequi bonique facito.

Sabam Patavii Idibus Augusti 1806.

Wolf

Friedrico Augusto Wolfio Viri clarissimo
Melchior Sparovius L. P. D.

Sed quod mihi acciderint litterae tuae humanitatis et politiae
in me animi vestigia certissimè. Senectus tamen inoleptissime
tibi deus abbe dactylas aovem ab hinc mensibus me spem ad
me elatas, factumque tabellari culpa ut in verbis non pe
ingrati hominis speciem induerem. Factum tamen quod alio
quando licuit officium tibi testari nunciam, quod quoda mexi
niam notam avertens quo puer longissime ab fui.

Porro tibi iudicium in quibus scriptoribus illis et in locatam
operam est pro sebo ut mihi gratias. De Homero et ma
gis quidem quam id minus facile sperassem cum dicerem ab
eo quam sit tenuis viam in stibum et Hadam ad vestigia po
tius quam ad criticis arduis regulam exigenda suscepimus.
Negla non tamen et ex ea delibavi aliquid, sed ex magis proprii
ti rationes expositis et paratis contentis de erant et publi
tionibus non laboravi. Quod vicissim vix quid sentiam de
Homero pro quid aliud nisi quod res ipsa clamabat. Inimicum
to omnes graeciae litteraturae scientissimum, exquisito Home
ris lingua, quoniam in hunc, Criticis uti quis alius et manu te
usis et Alexandinis quod est sunt omnes contra officium

Quod vero attinet ad ambiguitatem huiusmodi quam tu severam argumen
tatione manifestasti quod ipse jam suspensum probo veris ex dy
gnificatione Historica. Critica tamen quae veritatem aut imitatio
ni prefixa. Anequas et quibus et in quibus licet condignis
in divergationes. Ego quibus fortasse infirmior et renu mal
torum non pen angustab ea sententia viderem quod non in
terrupta quibus in praescriptione gauderet: modo tua com
mentatione per lecta, quibus aliquid tamen in veritate
quibus confiderem, non ita tamen ut contra vii plane ac
quibus. Nam quibus in hanc rem et viderem et quibus
et ceptas magis ea quibus sunt ponderis ad praescriptionem
et in hanc ad fidem imperandum non maximi. Sane si licet
et ejusmodi quibus in hanc de finem dante permissa
potior viderem quibus coram causa qui ex multitudine ut existi
mant, styli de quibus, et ex continentibus viderem ac vicio
um sibi invicem conleperunt simplex per sibi videntur
arguerem quibus ab se ipso tamen de quibus facilius quibus
quibus quam ab uno conleperunt. Tu vero qui non de sta

his per se, sed tantum de auctore dubitas veros ut
speciosius aliquid inveneris quod sententia tuae vocari mereatur.
Nam ex criticis quae assulisti argumentis nullum est cui non li-
cet respondere aliquid quod superius si minus non frangit, immo
mutat. Quid quid id sit non sine causa mirari queat te quem
Homerolator ex improbo in re Homerica prosequenda studio
facile putassent esse aliquam ex vetusta Homerici familia
de iugis hereditate sollicitum, repente nobis eius famam
turbidissimam infensissimam apparuisse. Non est profecto
quod quae te tuae superius linguae reverentia, praeque in
Grammaticorum tribus obsequio satis magnam apud Roma-
nos Homeridae gratiam inisse. Contra cum recognitis quae
sunt prope, et sententia tuae quasi obiter et negligenter ad-
jeris de unica mentione, de primario Herodes de obvia
atque historica narratione textura, magnopere veros
nates alii Perelticum personatum appellent, alii Ctes-
tylo illi Virgiliano similem dicentem qui se Gyrum
Gyros habitum et Gyrorum spoliis indutum posse forebat
quo prius in Gyros nec opinantes ut per improvidos
impetum faceret. Quod de tota sententia tua nihil ha-
bes certi quod statim antequam ad me perveniret teorum
Proligomenorum pars altera, in qua propius ad causam acci-
des, et aut dicitur, ac veniantes. In ea quoque reperit
ut commones, quod in prioribus indicasti, deprimi Homero
Rhagodiam agnosces, quae et ademptas ubi patris tuas
quod caput est peculiare in singulis causis quibus additibus
et id tibi persequeris, et alii suscipiis proponendum. Caetero
pars, quae, ut puto Odyssei praefixa sit, in hanc partem
certior arte fieri cupio, simul praerogis, ut caput, si fas est, oc-
casione aliqua si minus quoque quibus ad me transmitten-
dam curis. Haec lectio absolute tum dicitur, et ut quod adiciam
ut me facturum recepi, meae disquisitioni Homericae, si quando con-
tigerit ut interpretur nova meorum operum, edito non sine
causa interrupta. Quid in ea mihi de tua sententia dicen-
dum sit nondum scio; illud et scio et polliceor ita me de te di-
cturum ut non innotescam cavillatorem, neque invidiosum
adversarium sed et socium invidiosum, et innotescam
estimatorum, et gratum hominem, ac benevolentem, et gratum
ab Odyssea, quod quae, abstinere statui. Satis jam immensum spatium est

quor confitebamur, ut fuit me cum reliquis scopulorum albi in
prope infirmitate navigationi committere. Magnam erit si ar-
matorum desiderio obsequibus brevis poematis analysi de
ro et alij pot celebriora loca Italica redita perhibere vege-
ne doudavero. De antiquorum artibus aut litteris nihil a
me scriptum: tantum de Gregorum eloquentia opus a me
ut curque conuincatum cui titulus Corpo di letteratura Greca
cum potius esset dicendum Saggi d'eloquenza Greca: quippe
in eo continentur selectiones Gregorum orationes, nempe
Oratoria aut unice et antiquioribus, aut excerpta sedulo.
adjectis oratorum vite prolegomena, commentationes animad-
versiones variis ad eloquentiam, philosophiam, historicam per-
tinentes. Hec a me datus voluminibus comprehensa: utrum to-
tius operis delineatio multo amplior, quaeque uniuersum propa-
rum litterariam aut complecteretur, aut certe attingeret. Et
nisi eloquentia omni a me primum in quatuor diuisa spe-
cies, nimirum in Oratoriam proprie dictam, in Histo-
ricam, Philosophicam, et Familiarem, erat illud mihi progre-
ssum ut de unaquaque specie, aliquid generatim quae factus
ex omnibus scriptoribus quid quid erat expirans ad interpreta-
tum saltem, et inceptis in celebrioribus moribus eorum inge-
nium aspectu animi imaginem exhiberem, factorum, morum, o-
pinionum, originis, viresque persequeror variis de singulis histo-
torum iudicia, et etiam cuiuslibet estimationem non ex auctori-
tatis sed ex rationis consilio libere expandere, antiquos cum recen-
tibus, ubi occurreret sine praeterito studio compararem, postremo
nihil omittendum quod ad sinceram philosophicam systema litterarum
inferendum, et ad auerendum aliquid iudicandi ac sentienti-
oium maxime accommodum videretur. Huius tam ingenti ueni-
culi primam tantummodo partem peruenimus a me proinde
quam confectum. Iudicium, fateor, in medio corpore esse subditi-
mque ad aliam ^{metum} conuerti. Causam si quis ea est. Sontueram
patendam mihi materiam omnem et videri atque ordine. Huius
idus prius partem ea laboranda inquit ueni. Itaque laqueida et re-
liganda mihi omnia, abji ueniida plurima multa inuicanda
alia in integrum retinenda, exue granda alia, dicenda in gen-
la prout res et tempus exproserit. Ex ea combinanti ab praesentibus
multorum mensuram selectione, capere librorum multos et foras,
nec modice ne pertractabilis factum est ut qui antea uideri facul-

tate gaudebam acerrime deinceps laborare ab oculis egred-
vinita ut non jam ultra liceret progreſſe sine gravi noxa et peri-
culo. ad id avocandum singulari remedio usus sum, nec quoniam a
propria moraliu[m] disciplina cessatum quidem ab eadem opera
operi, sed aliud quidem generis suscipiendum (nam si neque nihil
a me sponte scriptum, imperata omnia) oratori ego suffici-
entibus verbis, cuius neque non ego habere ut memoris, ut licet
ret ea identidem oculorum dicaria ubi. nam eligendus liber
minoris formae quippe oculis facile admoveeri possit. Atque duo cum
in hincdem eadem, ad eam introvertendam non contuli licet
id aucto[rum] amicorum quorundam prope conu[er]ſis laetissimam con-
gratissimam negaverim, quod scilicet mihi persequenda esset
hincdem nec a me, ac ut propiam alio progreſſe et acerva-
ta ita portico prolo[rum] posse et regula et negotiorum auctoribus
satis faceret. Ita videlicet dicta de orationum nomine Ho-
merum meum quippe id sit, antea editionis formae debet Italia
Joannis Baptistae Vici novam, ut ipse appellat, scientiam tibi
transmitto. de argento nihil est quod cogites, satis erit quod
tabellario dependet, nam ut video cuiusque libri recepto du-
plo emptionis pretium exsuperat. Neque vero multo hinc
verbalis commercii librarii quod venetis cum reliquis I-
taliae provinciae inseruit. Minus enim politiciis sive hinc
fundata etiam turbari omnia, nec satis ad hanc compoſita
de crudelissima viragine Tamborina, de Gayomartio, de Cavato
nio pueri dicit, dicendum tamen, nihil est quod respondeam
Giborum, ut dicebam, nec tabas et ore vosa transmissis, quibus
vires erubescit, quae nos aut nullae sunt, aut exigui sane pretii. Au-
dit quod vix quinquam litteratum invenere qui minus quam ego
epistolam commercii indulget. Vix unquam iudicor ut sen-
tam nisi provocatus; neque id arrogantiis qui promeritis et
terrore turbas impune faciam, sed aut verum in impet-
tus aut impromi parens quod semper exaribus deficit. Dabo ta-
men operam ut quae magis per alios regionem typis de hinc alias
certidum faciam. Partibus de Martelliana tunc de hinc alii
quid Martellum audio invenirentem. Oho jam satis est oho
libelle multo ultra umbilicum progreſſimus. Valete ergo
vix clarissime et quae a me, de hinc quae non dicta et quae
bonique facito

Ex
Bibl. Regia
Berolin.

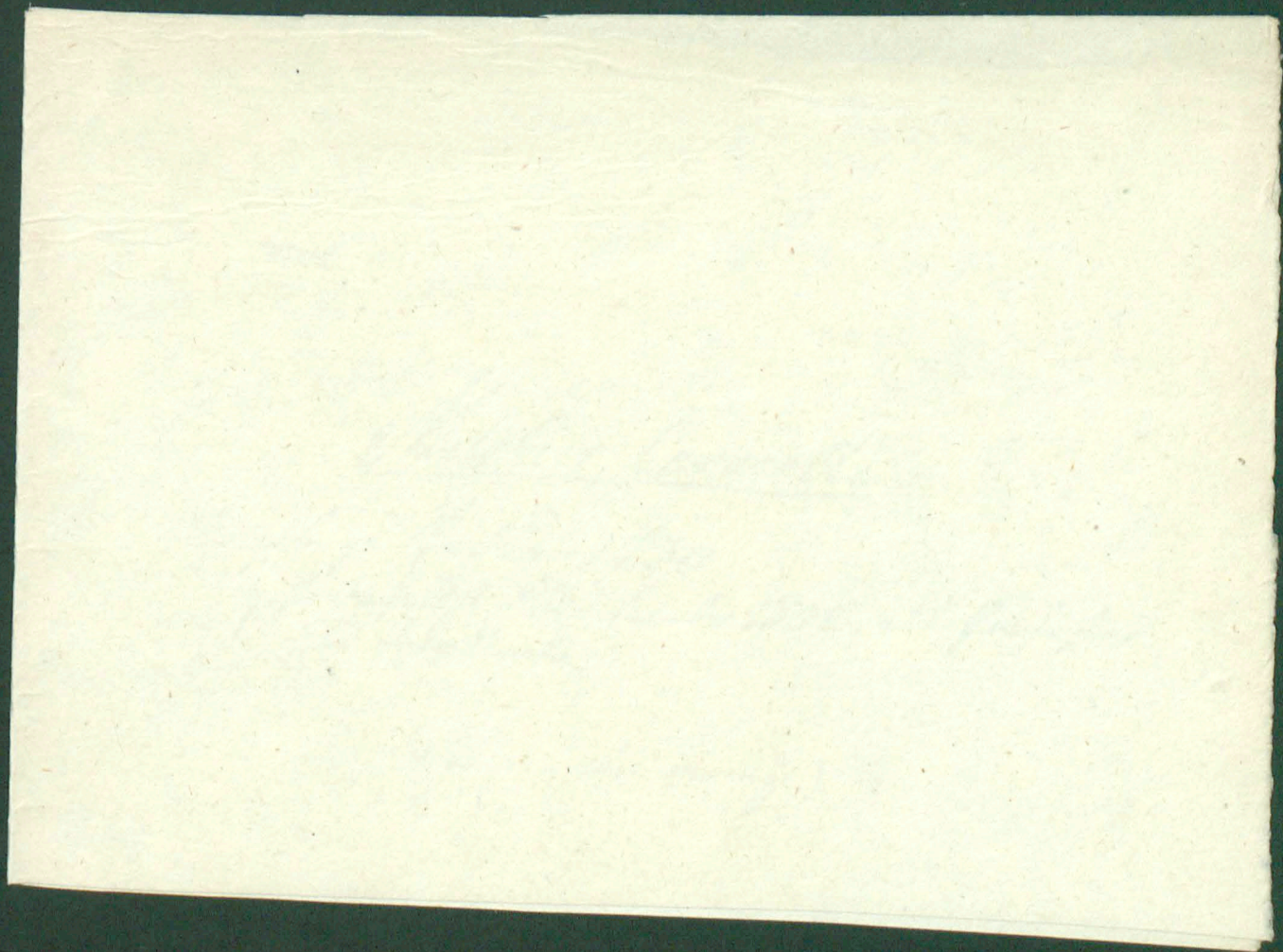
Dabam Pataviae Idibus Augusti 1602

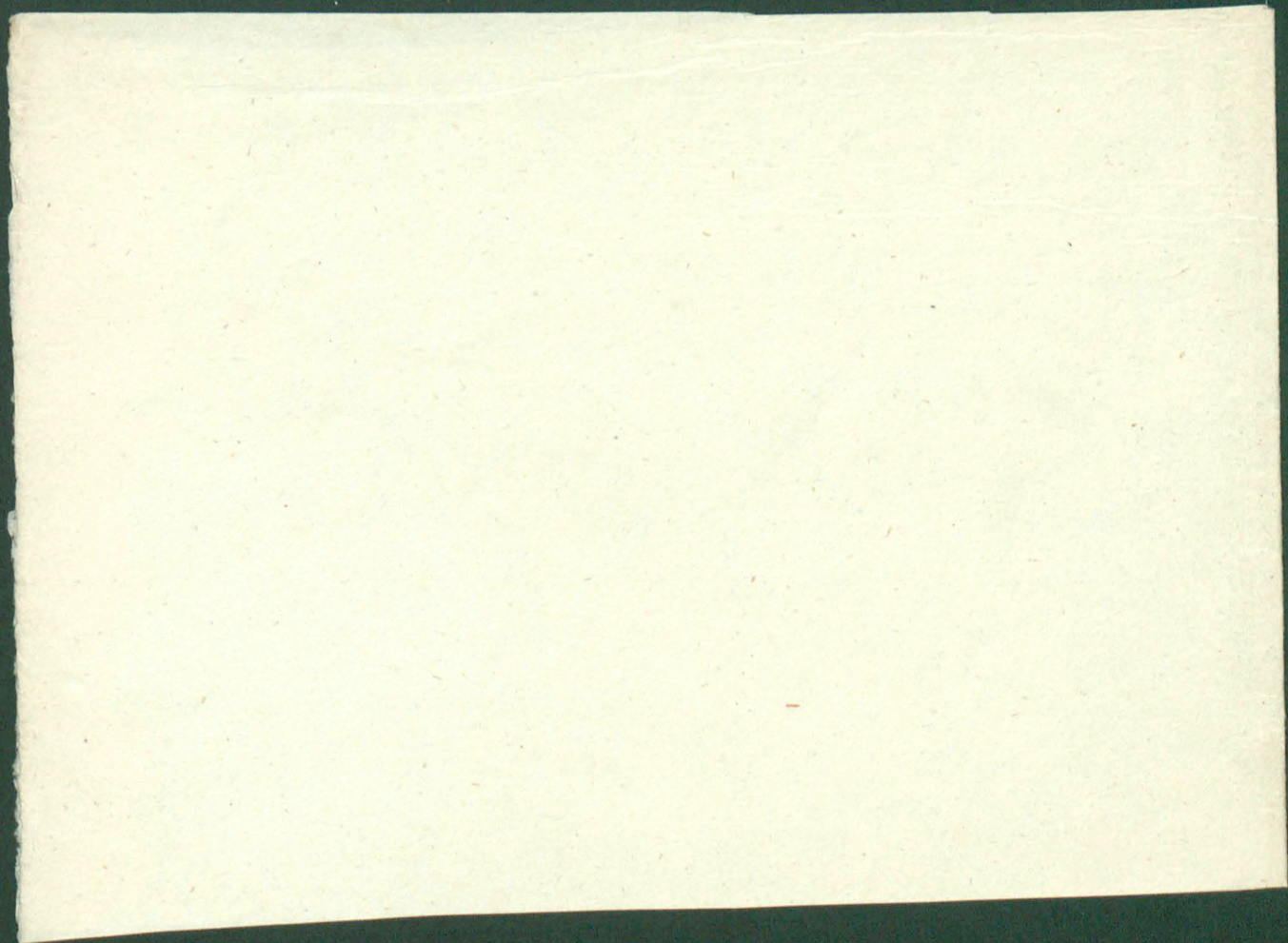
Extrait
 d'une lettre de l'Abbé Cesaratti

Fin dall'Autunno scorso scrissi al
 Sg^r Wolf una lunga lettera Latina
 in risposta ad una sua, nella quale egli
 fra l'altre cose m'interrogava rapporto
 a suoi Prolegomeni, senz'internarmi
 nella questione gli mostrai quanto basta
 i miei dubbi, sospendendo di avventurar un
 giudikio finchè avessi veduta la 2da parte
 de' suoi Prolegomeni. Aggiunsi però che
 nella ristampa d'Omero che sta per uscire
 in Pisa m'avrei detto qualche cosa di più
 preciso, e che qualunque cosa io pensassi
 della sua opinione, avrei parlato di lui
 con quella stima ch'ei merita, et con quella
 urbanità che conviene agli uomini di
 lettere. Ho attenuta la mia parola, e in
 breve uscirà in Pisa nell'ultimo volume
 della morte di Ettore un picciolo discorso
 nel quale omettendo le molte cose già dette
 da altri e da me, mi restringo a provare che
 accordando al Sr Wolf il suo principio
 fondamentale della mancanza della scrittura,
 le conseguenze che ei ne traeva per la sua
 causa, non mi parevano punto necessarie.

Nel fine di questo discorso mi prevalse di
quel perso che scrissi a voi, mostrando che l'
opinione del Wolf tornava a vantaggio
del mio lavoro Omerico - Ma tornando alla
mia lettera latina, non ho finora avuto
dal S. Wolf alcuna risposta che gli sia giunta.
Voi per ciò mi dispiace ancor di più perché
insieme colla lettera io m'era fatto di mandare
gli in dono un pregio di mandargli in dono
l'opera del Vico da lui grandemente de-
siderata - Voi perciò mi fareste somma
grazia se vi compiaceste di ricercarla
se abbia ricevuto la suddetta lettera, e il
libro; ~~ed~~ in caso che si fossero sgrazia-
tamente smarriti e fosse vano il tentare di
rimpararli, m'indicasse un mezzo
più giusto sicuro di prevenir altri in-
convenienti di questo genere

Monsieur

Padoue le 7 Dec 1788

reçu le 9^e

Borné à des études et à des travaux littéraires qui regardent en particulier la langue Italienne, et n'ayant pas de quoi me flatter d'être assez connu de vous, et de votre illustre Société, je n'osai pas, M.^r, m'adresser directement à elle par le canal de son respectable Secrétaire; d'autant plus qu'ayant quelques années auparavant à l'occasion de répondre à la lettre de votre Académie, pris la liberté de lui envoyer un exemplaire de mon Cours de Littérature Grecque, j'eus quelque lieu de douter si mon foible hommage eût le bonheur de s'attirer quelque attention. Au reste c'est depuis long-temps que je vends justice à l'étendue de vos connaissances, et à la foule d'ouvrages estimables et indispensables qui sont sortis de votre plume, ouvrages qui réunissent d'une façon peu commune l'utilité à l'agrément, et qui rendent témoignage aux qualités de votre cœur autant qu'aux lumières de votre esprit. C'est pourquoy M.^r je me trouve bien flaté de l'honneur que vous m'avez fait en me procédant par votre lettre.

Ce que vous me mandez au sujet de Mr Mérian m'intéresse au dernier point à sa situation. Je partage ses peines et ses soins; et vous m'obligerez beaucoup, M.^r, si en lui écrivant vous voulez bien l'assurer de mes sentiments et lui faire agréer mes vœux pour la santé d'un neveu si cher, et si respectable.

Je vous prie de présenter à votre Société mes humbles remerciements pour les éclaircissements qu'elle a voulu bien me donner sur mes questions par le moyen de M.^r C.

abbé Denina. assurez-la aussi que je suis charmé
 de la commission dont elle m'honore, et que j'y sa-
 tisferai au plus tôt. Je ne saurois vous dire m.^r
 combien l'academie de Padoue fait gloire de sa cor-
 respondance avec celle de Berlin et avec quel empresse-
 ment elle me charge de lui témoigner ses respects.
 Vous regardez votre Société comme le cheval de
 Troye qui recèle une foule de héros: vous en êtes
 le Nestor, m.^r, puisse le ciel vous accorder une au-
 si longue carrière. J'ose le presser par vos der-
 nières discours que j'ai lu avec le plus grand plaisir
 dans vos Memoires, et qu'on croiroit écrits dans la
 fleur de l'âge. Cruda Deo viridique senectus
 c'est la devise qui vous convient à la lettre.
 J'ai l'honneur d'être avec toute la considération
 qu'on doit à tant de titres

Votre très humble et très obéissant
 serviteur
 L'abbé Cesarotti